

SZÓSZÉK – ÚRASZTALA

Dr. IZSÁK VILMOS

A JÁSZOL ÜZENETE

Kol 3,14

Karácsony ünnepére virradtunk. Ajkunkról zeng az örömmüzenet: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarati!“ Újra feldíszítettük karácsonyfáinkat, és a gondos szülők sok-sok csillogó ajándékkal tették boldoggá gyermekeiket. Ezen a napon az egymást megajándékozás boldog érzése tölti el a szíveket, s mindannyian érezzük: nincs szebb és meghatóbb ünnepe a keresztény világnak, mint a karácsony! Az a karácsony, mely a munkában megfáradt részére pihenést, a betegnek reménységet és szeretetet hozott. Ilyen áldott érzések között állunk meg mi is a betlehemi jászol előtt, mi, a modern világ keresztény zarándokai, és visszük lelkünk aranyát, tömjénjét és mirrháját a kised jászolóhoz.

Jöjjetek, álljunk meg a kis Jézus jászlánál, s itt e szent hajlékban Istenhez imádkozva halljuk meg a jászolban szendergő örök evangéliumát.

Valahányszor nagy ünnep köszönt a keresztény emberre, nemcsak házát, otthonát öltözteti ünneplőbe a gondos édesanyjai kéz, de mindannyian arra törekszünk, hogy a legszebb ruhánkat öltve magunkra álljunk az égő gyertyák fényében a karácsonyfa alá, s a legszebb, legdrágább öltözetben vegyük ma magunkhoz az úrvacsorai jegyeket. Külsőleg szépek, gondozottak, ápoltak vagyunk. Elmondhatjuk, hogy szorgos, áldozatos munkánk nyomán ebben a hazában nem látunk foltosított ruhában vagy rongyos cipőben járó gyermeket vagy felnőttet. Isten megáldotta ennek az évnek annyi munkában, törődésben eltöltött napjait kint a szántóföldön, bent az üzemekben dolgozók alkotását, tanárok, tanítók betüvető fáradtságait.

S mégis amikor a jászol előtt állunk, melyről tudjuk, hogy egy szerény istállóban állott, úgy érezzük, hogy szól hozzánk a Názáreti. Látom 1976 karácsonyán a Ti fényes, szép, gondos ruházatokat, az ünneplőbe öltözötteket, otthonotokat, gyermekeiteket, timagatokat. De ez nem minden. Valami hiányzik a Ti karácsonyotokból, valami kimaradt a karácsonyi előkészületekkel. Mint oly sokszor, most is elfeledtéték megnézni a *lelki ruhákat*, mely nélkül sohasem lehet igazi karácsonyotok.

A ma embere szeret sokat olvasni. Köztudomású, hogy amikor reggel vagy este megérkezik hozzánk a napilap, képes folyóirat, van akiket két dolog érdekel: kik haltak meg, kiket szólított haza Isten, kiknek a sírjára tettünk virágot a búcsú könnyes perceiben.

És vannak közöttünk olyanok, akiket az újságnak, képes lapnak vagy folyóiratnak az a rovata érdekel, melynek fő címe az, hogy „Ez a divat“. És nagyok és kicsinyek veszik tudomásul, hogy tavaszra és nyárra, őszre és télre milyen színű, formájú ruhát vagy öltözetet ajánlanak az emberek részére. És nem kell arról sem beszéljek, hogy ez a divat-ajánlat gyakran szép, de igen sokszor megbotránkoztató is lehet. Ezért így szói hozzánk Jézus: ma karácsony reggelén nyisd fel a legdrágább könyvet, a Szentírást, és tanuld meg belőle az igazi divatról, a soha el nem múltó öltözképről szóló üzenetet: „mindezeknek fölébe pedig öltözzétek föl a *szeretetet*“.

Igen, mondja Jézus, öltözzétek fel azt a ruházatot, melyet még karácsonykor sem lehet fényes áruházban megvenni, a legkiválóbb szabónál megrendelni vagy a szövőszéken megszőni. Mert ez a ruházat „a *lélek öltözte*“, melynek színe,

értéke, formája örök, mint a csillogó arany és gyémánt. Ez az öltözet: Isten-szeretet, és arra tanít, hogy szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Szeresd Istennek ezt a szép világát, az életet, hogy valóban Isten országává lehessen e csodálatosan szép élet. Lám, milyen hiányos a lelkek öltözete: csordultig telve van az önzéssel, irigységgel, kapzsisággal, csak éppen a szeretet fénye fakult ki belőle. Lám, nem fényes áruházban, nem előkelő üzletben árulják a lélek karácsonyi új öltözetét, hanem itt e szegényes betlehemi jászólnál, a názáreti Mester bölcsőjénél. Ide, e kis szerény helyre kell belépünk, hogy igazi lelki ruházattal térhessünk vissza otthonainkba. Mert Jézus egész élete, a bölcsőtől a nagypénteki Golgotáig, e szeretet jegyében telt el. Mert Ő bizonyosságot tett arról, hogy nincs nagyobb annál, aki életét adja „szeretetből“.

Es ma, 1976 karácsonyán kértem tőletek és kérdezzük egymástól: van-e ilyen szeretet a földön, melyről szól nekünk az evangélium. Van. Nézd meg édesanyádat. Ha él, számold meg arcán, kezén a ráncokat, lásd meg hófehér haját, vagy a hozzád küldött levelekben érezd meg az érted való aggodást, mivé lett ő, hogy Te boldog lehess. Elviselt érted minden áldozatot, mert lelkében hordozta a minde nekfelett való *áldott szeretetet*, s ha már nem él ő vagy legközelebbi hozzád tartozód, nem érzed-e, hogy a síron is áttör az ő szeretete, és ma is vigyáz reád valaki, aki életében és halálában is a mindenekfelett való szeretettel járt Isten útján.

S jusson eszünkbe a híres orvos, Schweitzer Albert, aki egyszer meghallotta a jászol üzenetét. Elment Afrikába, mint lelkész hirdette az evangéliumot és mint orvos egy kis néger faluban gyógyított és ott is halt meg. Egyszer megkérdezték tőle, mi ad erőt neki a nagy munka végzésére: a fehér orvosi köpeny? — nem, válaszolt; és rámutatott a Bibliára: ez a könyv, amely megtanított, hogy minden körülmények között „mindezeknek fölébe pedig öltözzétek föl a szeretetet“.

Úgy érzem, karácsony ünnepén mindannyian megérkeztünk a betlehemi jászolhoz. Vigyük onnan magunkkal a soha el nem múló divatnak öltözetét, a szeretetet. Ebbe öltözzünk naponként, hogy így tegyünk bizonyosságot arról, hogy karácsony volt, van és lesz, mert tudjuk, „ég és föld elmúlnak, de az Ő beszédei soha“. Boldog és áldott az a lélek, aki e szeretetbe öltözve ünnepli a karácsonyt, mert annak életében egyszer be fog teljesülni a költő vágya: „Igaz hittel, gyermek-szívvvel: a világgal kibékülni; Szeretetben üdvözülni.“ Amen.

FODOR DÉNES

EGYÜTT A SZOLGÁLATBAN

1Kor 3,5—7

A Jézus által hirdetett igazságokat sem közvetlen tanítványai, sem követői nem fogták fel egyformán. A nézetkülönbségek már az apostolok munkájában is felszínre kerültek. Péter és Pál abban a kérdésben tértek el egymástól, hogy kiket vegyenek fel a keresztények közé. Péter azt állította, hogy Istenországának tagjai csak zsidók lehetnek. Pál viszont hirdette az evangéliumot minden különbség nélkül zsidóknak és görögnek, szolgának és szabadnak egyaránt. Hogy kinek volt igaza, azt a jeruzsálemi apostoli tanácskozás döntötte el, mely kimondotta, hogy a keresztény egyházba a pogányok is felvehetők. Pál apostol álláspontja jutott diadalra.

Pál apostol tette a Jézus tanításában való hitet is a keresztény vallás központjává, s ezért őt úgy tekintik, mint a protestánsok apostolát, aki leveleiben mindenütt a jézusi evangéliumban való feltétlen hitet hangsúlyozza.

Ezzel a Jézus iránti tisztelettel és az emberi lelkeket magával ragadó hittel érkezett meg második hittérítő útja alkalmával Athénból jövet Korinthusba. Másfél évig marad a városban, ahol nap mint nap hirdeti a jézusi igazságokat. Munkája nyomán egyre erősödik és gyarapodik a gyülekezet.